

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXCVI. — Wydana i rozesłana dnia 3. listopada 1917.

Treść: (W 425—429) 425. Obwieszczenie celem sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, handlu, tudzież Urzędem dla wyżywienia ludności z dnia 28. lipca 1917. w sprawie wyrobu surogatu piwa. — 426. Rozporządzenie w sprawie utworzenia wydziału zawodowego handlarzy chmielem. — 427. Rozporządzenie w sprawie użycia placów budowlanych pod uprawę roślin spożywczych i pastewnych. 428. Rozporządzenie w sprawie zgłaszania lin drucianych i uregulowania obrotu takiemi linami. — 429. Rozporządzenie w sprawie zgłoszenia i oddania odpadków topionej stali.

425.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 27. sierpnia 1917

celem sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, handlu, tudzież Urzędem dla wyżywienia ludności z dnia 28. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 320, w sprawie wyrobu surogatu piwa.

W § 3., ustęp 3., rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. lipca 1917, ogłoszonego w CXXXV. części dziennika ustaw państwa pod numerem 320, ma data powołanego tam na pierwszym miejscu rozporządzenia ministeryalnego zamiast „23. listopada 1915“ opiewać właściwie „25. listopada 1915“.

Höfer wlr.
Mataja wlr.

Toggenburg wlr.
Wimmer wlr.

426.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 30. października 1917

w sprawie utworzenia wydziału zawodowego handlarzy chmielem.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, i rozporządzenia Ministra handlu z dnia 15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wydział zawodowy handlarzy chmielem i siedziba tego wydziału.

Dla zastępowania specjalnych interesów handlu chmielem tworzy się „Wydział zawodowy handlarzy chmielem“. Ten wydział zawodowy ma swą siedzibę w Pradze.

§ 2.

Cel wydziału zawodowego handlarzy chmielem.

Do wydziału zawodowego handlarzy chmielem należy:

a) wydawanie opinii i przedstawianie wniosków w sprawach, dotyczących handlu chmielem,

tudzież wykonywanie zarządzeń, obejmujących te sprawy, o ile Minister handlu poruczy je wydziałowi;

- b) współdziałanie przy tych zarządzeniach gospodarstwa wojennego i przejściowego, które odnoszą się do handlu chmielem.

Uchwały mające zasadnicze znaczenie należy podać do wiadomości dyrekcyi gospodarczego wydziału kupiectwa (rozporządzenie z dnia 15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257). Jeżeli dyrekcyja ta skonstatuje, że odnośne uchwały nie dają się pogodzić z interesami poszczególnych gałęzi handlu, natenczas winna ona przez wspólne narady z dyrekcyją wydziału zawodowego wyjaśnić zachodzące wątpliwości i starać się o osiągnięcie porozumienia; jeżeli usiłowania te spełzną na niczem, ma dyrekcyja wydziału gospodarczego przedłożyć uchwałę wydziału zawodowego wraz ze swemi uwagami Ministrowi handlu do decyzji.

§ 3.

Skład wydziału zawodowego handlarzy chmielem.

Wydział zawodowy handlarzy chmielem składa się co najwyżej z 15 członków, których mianuje Minister handlu z zastrzeżeniem odwołania z pośród handlarzy chmielem; spełniają oni swe funkcje jako urząd honorowy.

§ 4.

Prawny charakter wydziału zawodowego handlarzy chmielem.

Wydział zawodowy handlarzy chmielem jest osobą prawniczą i zastępuje go na zewnątrz jego dyrekcyja. W imieniu dyrekcyi podpisuje przewodniczący lub w razie doznania przezeń przeszkody jeden z jego zastępców.

§ 5.

Dyrekcyja wydziału zawodowego handlarzy chmielem.

Dyrekcyja wydziału zawodowego handlarzy chmielem składa się z przewodniczącego, dwóch jego zastępców i z dwóch asesorów.

Członków dyrekcyi mianuje Minister handlu z pośród członków wydziału z zastrzeżeniem każdorazowego odwołania; spełniają oni swe funkcje jako urząd honorowy.

Dyrekcyja zastępuje wydział na zewnątrz i sprawuje wszystkie czynności a w szczególności prowadzi także wskazane pertraktacje z innymi organizacjami gospodarstwa wojennego i przejściowego.

Do niej należy rozstrzyganie we wszystkich sprawach, w których nie jest wyraźnie przewidziane powzięcie uchwały przez wydział (§ 7).

Dyrekcyi wolno przybierać na swe posiedzenia fachowych członków wydziału lub innych ekspertów w charakterze doradców.

Dyrekcyja winna składać wydziałowi bieżące sprawozdania o swej działalności, jest obowiązana do składania rachunków i ma przedkładać corocznie wydziałowi zamknięcie rachunkowe do zbadania i zatwierdzenia.

Przewodniczący zwołuje dyrekcyę i wydział na posiedzenia i na nich przewodniczy.

Dyrekcyja mianuje urzędników i siły pomocnicze i reguluje prowadzenie czynności. Zasadnicze uchwały w tym względzie i mianowanie osób na stanowiska kierujące podlegają zatwierdzeniu Ministra handlu.

§ 6.

Prowadzenie czynności przez dyrekcyę.

Dyrekcyja zbiera się na posiedzenia w miarę potrzeby. Odnośne zaproszenia wystosowuje się do członków dyrekcyi i do komisarza rządowego (§ 10.) pisemnie lub telegraficznie.

Dyrekcyę należy zwołać na posiedzenie w ciągu dni ośmiu, jeżeli tego zażąda komisarz rządowy lub conajmniej dwóch członków dyrekcyi, z podaniem przedmiotów obrad.

Dyrekcyja jest zdolna do powzięcia uchwał, jeżeli zostali zaproszeni wszyscy członkowie i komisarz rządowy i jest obecnych przynajmniej trzech członków: uchwały jej zapadają większością głosów, w razie równości głosów staje się uchwałą to zdanie, do którego przyłączył się przewodniczący. Komisarz rządowy nie głosuje.

§ 7.

Uprawnienia wydziału zawodowego handlarzy chmielem.

Do wydziału zawodowego należy:

- a) ustalanie zasad dla traktowania spraw, wymienionych w § 2.;
- b) czuwanie nad obrotem kasowym i składaniem rachunków, tudzież powzięcie uchwały w sprawie pokrycia kosztów sprawowania czynności przez wydział;

- c) ustanawianie podwydziałów dla wstępnego obradowania nad pewnemi oznaczonemi kwestyami;
- d) obradowanie i powzięcie uchwały co do wszystkich innych spraw, przekazanych mu przez dyrekcję lub komisarza rządowego.

Uchwały wydziału są dla dyrekcji wiążące.

§ 8.

Porządek czynności wydziału zawodowego.

Wydział zbiera się w miarę potrzeby.

Na żądanie komisarza rządowego lub na pisemny wniosek przynajmniej sześciu członków wydziału należy zwołać wydział na posiedzenie do dni czterestu.

Zaproszenia na posiedzenia wystosowuje się do członków i do komisarza rządowego pisemnie lub telegraficznie.

Na zarządzenie przewodniczącego albo komisarza rządowego można powoływać na posiedzenia znawców z głosem doradczym.

Wydział jest zdolny do powzięcia uchwał w razie obecności przynajmniej sześciu członków wydziału, pośród których znajduje się przynajmniej dwóch członków dyrekcji. Przewodniczący głosuje także; w razie równości głosów rozstrzyga jego głos. Komisarz rządowy nie głosuje.

Członkowie wydziału mają prawo każdego czasu wystosować wnioski do dyrekcji, co do których winna ona powziąć jak najrychlejszą uchwałę. Obrady i powzięcie uchwały należy utrzymywać w tajemnicy, jeżeli tak uchwalono albo komisarz rządowy tego zażąda.

§ 9.

Szczególne obowiązki funkcjonariuszy i urzędników wydziału zawodowego.

Wszyscy członkowie dyrekcji i wydziału oraz wszystkie osoby, biorące udział w prowadzeniu czynności, winny przestrzegać najzupełniejszej bezstronności i największej sumiennosci.

Wszyscy funkcjonariusze i urzędnicy wydziału są obowiązani przestrzegać tajemnicy co do wszystkich spraw, o których powzięli wiadomość w tym swoim charakterze, a których zużytkowanie lub rozszerzanie pozaurzędowe sprzeciwia się celom wydziału lub też dotyczy stosunków przedsiębiorstw poszczególnych osób: mają oni to przyrzec na piśmie.

Jest obowiązkiem dyrekcji starać się o to, by zapobiedz nadużyciom przy zużytkowaniu lub podawaniu wiadomości o stosunkach kupieckich, jakie wpłynęły do wydziału.

Urzędnicy i siły pomocnicze winni usłuchać wezwania do udzielenia wiadomości, dostarczonych kancelaryi przez interesentów tylko wówczas, gdy takie wezwanie zostanie wystosowane do nich przez komisarza rządowego lub gdy dyrekcja poweźmie w tym kierunku uchwałę, zatwierdzoną przez komisarza rządowego.

§ 10.

Nadzór państwowy.

Wydział zawodowy handlarzy chmielem stoi pod nadzorem państwowym, który wykonuje komisarz rządowy. Mianuje go Minister handlu.

Komisarza rządowego należy zapraszać na wszystkie posiedzenia i ma on prawo do zabierania w każdej chwili głosu i stawiania wniosków, co do których musi być powzięta uchwała. Ma on nadto prawo odraczania wykonania uchwał i zarządzeń wydziału i jego dyrekcji na tak długo, aż Minister handlu wyda ostateczną decyzję.

Komisarz rządowy ma prawo wglądania do wszystkich ksiąg, zapisków i aktów oraz żądania wszelkich wyjaśnień, jakie uważa za potrzebne.

§ 11.

Kary.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia tudzież zarządzeń, wydanych na jego podstawie przez Ministra handlu, będą nakładane kary stosownie do § 14. rozporządzenia z dnia 15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257.

§ 12.

Rozwiązanie wydziału zawodowego.

Rozwiązanie wydziału zawodowego handlarzy chmielem skutecznie Minister handlu po wysłuchaniu dyrekcji oraz gospodarczego wydziału kupiectwa (§ 15. rozporządzenia z dnia 15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257).

427.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, Ministrem sprawiedliwości i Ministrem, powołanym do kierowania Urzędem dla żywienia ludności z dnia 30. października 1917

w sprawie użycia placów budowlanych pod uprawę roślin spożywczych i pastewnych.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Wszystkie grunta, przeznaczone na zabudowanie (place budowlane), o ile one nadają się w ogóle do uprawy, winien właściciel gruntu użyć pod uprawę roślin, służących na pożywienie dla ludzi lub zwierząt.

§ 2.

Oznaczone w § 1. place budowlane, których nie użyto w roku 1917 pod uprawę roślin spożywczych lub pastewnych, jakkolwiek się do tego nadawały, albo których uprawa w roku 1917 została skuteczniejsza przez gminę, może gmina, na której obszarze place te się znajdują, użyć ich aż do dalszego zarządzenia do uprawy roślin wymienionych w § 1. rodzaju. Tak samo place budowlane (§ 1.), których uprawa w roku 1917 wskutek przydzielenia przez polityczną władzę powiatową została przeprowadzona przez osoby trzecie, mogą aż do dalszego zarządzenia użyć osoby te do uprawy roślin wspomnianego rodzaju.

§ 3.

Każda gmina ma corocznie najdalej do dnia 15. listopada przedłożyć politycznej władzy powiatowej spis wszystkich placów budowlanych, leżących na jej obszarze, których uprawa przez gminę według § 2. wchodzi w rachubę, podając wymiar tych placów, i przy tej sposobności oświadczyć, czy i które z odnośnych gruntów ona sama zamierza poddać uprawie.

Place budowlane, co do których gmina nie skorzysta z powyższego prawa, może polityczna władza powiatowa przydzielić aż do dalszego zarządzenia do uprawy gminom sąsiednim lub osobom trzecim.

§ 4.

Jeżeli jednak właściciel gruntu do dnia 10. listopada doniesie gminie i wobec niej uwiarogodni, że grunt zostanie w ciągu roku uprawiony lub użyty w jakiś inny sposób, który wyklucza uprawę roślin spożywczych lub pastewnych, w takim razie polityczna władza powiatowa ma unikając wszelkiej zwłoki rozstrzygnąć o tem, czy i na jaki przeciąg czasu uprawa przez gminę lub osoby trzecie jest dopuszczalna.

Przy placach budowlanych, które nie mają być uprawione lecz użyte w inny sposób, należy przytem uwzględnić, czy zamierzone użycie leży w wyższym stopniu w interesie publicznym, aniżeli użycie do uprawy roślin spożywczych lub pastewnych.

• O rozstrzygnięciu należy zawiadomić natychmiast gminę i odnośną stronę.

§ 5.

Place budowlane, na których do dnia 15. kwietnia bieżącego roku gospodarczego ani sam właściciel gruntu ani ten, komu grunta te zostały przez polityczną władzę powiatową do uprawy przydzielone, nie podjął żadnych robót przygotowawczych do uprawy, może polityczna władza powiatowa przydzielić do uprawy aż do dalszego zarządzenia osobom trzecim.

Jeżeli stosunki miejscowe tego wymagają, może polityczna władza powiatowa zmienić powyższy termin dla swego okręgu administracyjnego.

§ 6.

Gruntów, na których uprawę zezwoliła polityczna władza powiatowa osobom trzecim stosownie do postanowień tego rozporządzenia, nie wolno oddawać za zapłatą komu innemu do użytku.

§ 7.

Komisje dla żniw winny działać w tym kierunku, aby wszystkie nadające się do uprawy place budowlane zostały przez właścicieli użyte w miarę możliwości pod uprawę roślin spożywczych lub pastewnych.

Jeżeli plac budowlany został w celu uprawy objęty przez gminę lub przydzielony osobie trzeciej, wówczas należy, i to według wskazówek i pod nadzorem komisji dla żniw przystąpić ile możliwości już w jesieni do przeorania roli i przedsięwziąć następnie jej uprawę w czasie właściwym.

W gminach, w których wedle obowiązujących przepisów nie należy ustanawiać komisji dla żniw, wstępuje naczelnik gminy w miejsce tej komisji co do jej obowiązków i uprawnień.

§ 8.

Uprawiający może poczynić wszelkie zarządzenia, potrzebne dla należytego gospodarowania na gruncie. Przysługuje mu prawo dostępu i dojazdu przez obce drogi prywatne. Dostęp i dojazd przez obce grunta w celu prowadzenia gospodarstwa jest uprawiającemu dozwolony o tyle, o ile to jest możliwe bez dotkliwej szkody dla cudzego posiadania.

Notomiast nie wolno przez gospodarowanie na gruncie ograniczać istniejących praw drogi.

Polityczna władza powiatowa może udzielać wskazówek, nadających się do zapobieżenia przeszkodom w komunikacji i w prowadzeniu gospodarstwa.

Komisya dla żniw ma w razie potrzeby postanowić, w jakim czasie ma się odbyć żniwo.

§ 9.

Dochód uzyskany z uprawy gruntu należy do uprawiającego. Właścicielowi nie przysługuje żadne prawo do tego dochodu. Roszczenie odszkodowawcze do uprawiającego przysługuje mu tylko o tyle, o ile uprawiający dopuścił się zawinienia przy wykonywaniu prawa uprawy.

§ 10.

Uprawa nie dotyka istniejących obowiązków właściciela co do pokrywania ciężarów, jakie ciężą na gruncie.

§ 11.

Pozbycie albo wydzierżawienie gruntu niema żadnego wpływu na prawa uprawiającego.

§ 12.

Przeciw zarządzeniom politycznych władz powiatowych, wydanym w wykonywaniu tego rozporządzenia, jest wszelki dalszy tok prawny wykluczonym.

§ 13.

1. Grzywną do 5000 K albo aresztem do 6 miesięcy będzie ukarany ten, kto podaje daty nieprawdziwe w tym celu, aby spowodować ze strony władzy orzeczenie niedopuszczalności uprawy gruntu przez kogoś innego albo orzeczenie czasowego ograniczenia takiej uprawy (§ 4.).

2. Grzywną do 1000 koron albo aresztem do jednego miesiąca będzie karany :

- a) posiadacz gruntu, który wprowadzić zaczął uprawiać grunt (§ 1.) pod rośliny spożywcze albo pastewne, jednak zaniechał dalszej uprawy z własnej winy (§ 5.);
- b) osoba trzecia, która podjęła się uprawy gruntu i zaniechała jej z własnej winy (§ 5.);
- c) kto w inny sposób nie uczyni zadość przepisom tego rozporządzenia albo wydanym na jego podstawie zarządzeniom władzy, lub działa wbrew tym przepisom i zarządzeniom.

Postępowanie karne należy do politycznych władz powiatowych.

§ 14.

Przepisy obowiązujące właściciela gruntu na podstawie tego rozporządzenia, mają także odpowiednie zastosowanie do dzierżawcy, użytkowcy albo do innych rzeczowo uprawnionych.

§ 15.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 3. listopada 1917.

Höfer wlr.

Toggenburg wlr.

Schauer wlr.

Silva-Tarouca wlr.

428.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 30. października 1917

w sprawie zgłaszania lin drucianych i uregulowania obrotu takimi linami.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się:

§ 1.

Liny z drutu stalowego i liny z drutu z żelaza zlewnego o grubości drutu od 0.2 do 6 milimetrów podlegają bez względu na przekrój liny obowiązkiowi ogłoszenia pod przytoczonymi w § 2. warunkami o tyle, o ile są długie na 20 metrów lub dłuższe.

§ 2.

Zgłosić należy zapasy:

1. lin, znajdujących się na składzie,

2. lin rezerwowych,

3. lin, znajdujących się przy nieużywanych urządzeniach przewozowych (kolejach linowych, urządzeniach służących do wydobywania, ładowniach itd.), przy maszynach lub t. p. urządzeniach albo w innych zakładach, nie będących w ruchu.

Od obowiązku zgłoszenia według punktu 2. wyjęte są liny rezerwowe, które są niezbędne do utrzymania ruchu niezastanowionych publicznych zakładów przewozowych (przedsiębiorstw kolejowych i okrętowych) lub do wydobywania bez przeszkody materiałów w przedsiębiorstwach górniczych, będących w ruchu.

Obowiązek zgłoszenia według punktu 3. istnieje bez względu na to, czy zakłady lub maszyny są stale zastanowione, czy też istnieje zamiar podjęcia ruchu w czasie późniejszym. W tym ostatnim przypadku należy podać w przybliżeniu chwilę podjęcia napowrót ruchu i czas trwania używania.

Przerwy, zachodzące w prawidłowym przebiegu stałego ruchu, jak n. p. z powodu koniecznych napraw, nie uzasadniają obowiązku zgłoszenia według punktu 3.

Przy zakładach, będących stale w ruchu, należy zgłosić poszczególne urządzenia linowe, których ruch jest zastanowiony.

§ 3.

Zgłoszenie należy skutecznie według stanu z dnia 3. listopada 1917 i przesłać do dnia 20. listopada 1917 do Ministerstwa handlu.

Jeżeli ruch jakiegoś zakładu lub jakiejś maszyny (§ 2., punkt 3.) zostanie zastanowiony po dniu 3. listopada 1917, to należy donieść o tem do dni 8 po zastanowieniu także do wspomnianego Ministerstwa.

O ewentualnem podjęciu na nowo ruchu należy donieść Ministerstwu handlu również do dni 8.

Do zgłoszeń należy używać wyłącznie kart zgłoszenia, wyłożonych w izbach handlowych i przemysłowych.

§ 4.

Lin wspomnianego w § 1. rodzaju, o ile one są poddane obowiązkowi zgłoszenia według § 2., nie wolno bez osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu przerabiać ani pozbywać.

§ 5.

Do przepisów tego rozporządzenia stosować się ma każdy, kto liny oznaczonego w § 2. rodzaju posiada lub dla innych przechowuje.

Co do lin, będących w posiadaniu państwa lub zakładów państwowych, zostaną wydane osobne zarządzenia.

§ 6.

Nad przestrzeganiem przepisów tego rozporządzenia będzie czuwało Ministerstwo handlu przy pomocy inspektorów przemysłowych lub innych organów urzędowych, a w razie potrzeby będzie nad tem czuwał zarząd wojskowy.

§ 7.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia, o ile czyn nie podpada pod karę surowszą, będą karały polityczne władze I. instancji grzywnami do 20.000 koron albo aresztem do 6 miesięcy. Kary te można nałożyć także obok siebie.

§ 8.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Banhans wtr.

Homann wtr.

Wieser wtr.

429.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 30. października 1917

w sprawie zgłoszenia i oddania odpadków topionej stali.

Uzupełniając rozporządzenia ministerjalne z dnia 31. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 43 i z dnia 9. sierpnia 1917, Dz. u. p. Nr. 336, zarządza się na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, co następuje:

§ 1.

Podane poniżej postanowienia odnoszą się do odpadków ze stali, stopionych z chromem, molibdenem, wanadem lub z wolframem.

§ 2.

Każdy, w którego przedsiębiorstwie takie odpadki powstają, ma je troskliwie zbierać w celu umożliwienia dalszego ich użycia.

Odpadki, powstające w hutach stalowych, pozostają — nie uwłaczając zarządzeniu oddania, jakoby wydała komisya dla żelaza stosownie do § 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 31. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 43 — tym butom, o ile będą tam użyte do wyrobu nowej stali.

Każdy inny posiadacz lub przechowca takich odpadków ma zgłosić ich ilość, odrębnie według poszczególnych gatunków, komisji dla żelaza (referat dla stali szlachetnej). Przepis ten odnosi się w szczególności do tych odpadków, które powstają przy przerabianiu topionej stali albo przy używaniu narzędzi lub innych przedmiotów, z takiej stali sporządzonych, następnie do okruchów i starożytnego materiału, składających się w całości lub w części z topionej stali.

Zapasy, istniejące w dniu wejścia tego rozporządzenia w życie, należy zgłosić do dnia 15. listopada 1917, dalszy przyrost co kwartału do dnia 8. stycznia, 8. kwietnia, 8. lipca i 8. października według stanu z końcem poprzedniego miesiąca.

Do zgłoszeń należy używać druków, które można otrzymać w komisji dla żelaza (referat dla stali szlachetnej, Ministerstwo wojny).

§ 3.

Odpadki, z wyjątkiem przewidzianym w § 2., ustęp 2., należy oddawać odbiorcy, wymienionemu

przez komisję dla żelaza. Inne pozbycie tych odpadków dozwolone jest także hutom stalowym, w których one powstają, tylko za osobnem zezwoleniem komisji dla żelaza. Do przerabiania i innego użycia odpadków — z wyjątkiem, przewidzianym w § 2., ustęp 2. — potrzeba również osobnego zezwolenia komisji dla żelaza.

Jeżeli między posiadaczem lub przechowcą odpadków a odbiorcą, któremu mają one być oddane stosownie do zarządzenia komisji dla żelaza, nie przyjdzie do skutku zgodne porozumienie co do ceny, to należy ją ustalić w drodze postępowania, przewidzianego w § 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 31. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 43.

§ 4.

Oddawanie nowej stali, sporządzonej przy użyciu odpadków, zależy od zezwolenia Ministerstwa handlu.

§ 5.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą karali polityczne władze pierwszej instancyi aresztem do 6 miesięcy albo grzywną do 5000 koron.

§ 6.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Banhans wlr.

Homann wlr.

Wieser wlr.

